

Efesolaiskirjeen selitys 17
Ef. 6:13–18

Jumalan taisteluväestys

Olemme siirtyneet Paavalin Efesolaiskirjeen selityksessä osioon, jossa on kehoituksia kristityille oikeanlaiseen elämään. Hän kehottaa kristittyjä varustautumaan taisteluun pahaan vastaan. Kyse on hengellisestä taistelusta, jossa vihollisena on perkele. Se yrittää eri tavoin saada kristittyä luovuttamaan ja luopumaan uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Totesimme, että perkeleen oveluuden ja juonien moninaisuuden takia kristitty tarvitsee Jumalan *koko taisteluväestys*. Tänään katsomme, mitä kaikkea siihen kuuluu.

Ottakaa siis yllenne Jumalan taisteluväestys, niin että kykenette pahan päivän tullen tekemään vastarintaa ja selviytymään taistelusta pystyssä pysyen. Seiskää lujina! Kiinnittäkää vyöksenne totuus, pukeutukaa vanhurskauden haarniskaan (Ef. 6:14).

Seiskää lujina!

”Seiskää lujina.” Tämä tarkoittaa sitä, että ei pidä lannistua. On luotettava siihen, että Kristus on luvannut olla meidän kanssamme, niin kuin hän sanoi mm. lähetyskäskyssä:

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti." (Matt 28:18-20)

Tässä on lopussa vahva lupaus. Usko on luottamista Jumalan lupauksiin, myös tähän. Paavalin tarkoittama ”lujana seisominen” on pitäytymistä tuohon lupaukseen, kieltäytymistä lannistumasta, perusteena se, että lupauksen antanut Kristus on kaikkivaltias ja luotettava ja sanansa mittainen.

Tällaisesta ”lujana seisovasta” uskosta on esimerkkejä Heprealaiskirjeen kohdassa, joka kuvaa uskoa:

Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva. Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä; sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala. Uskon kautta sai Saarakin voimaa suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä, koska hän piti luotettavana sen, joka oli antanut lupauksen (Hepr. 11:8–11)

Lujana seisova usko on siis sellaista, joka ei välitä ulkonaisista olosuhteista. Abraham ei tiennyt eikä nähnyt hänelle luvattua maata, mutta lähti sinne silti, Jumalan käskyn ja lupauksen varassa. Kun hän pääsi sinne, elämä ei ollut helppoa. Silti hän ei luovuttanut, vaikka joutui elämään kiertolaisen elämää. Hän luotti Jumalan lupaukseen. Niin teki myös hänen vaimonsa Saara, joka piti Jumalaa ja hänen lupaustaan luotettavana, vaikka järjen perusteella siltä ei totisesti näyttänyt.

Uskon kautta hän [Mooses] jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti (Hepr. 11:27).

Usko siis ikäänkuin näkee näkymättömän Jumalan, hänen lupauksiensa kautta. Siksi usko voi seisoa lujana, myös silloin, kun ulkoiset olosuhteet ovat sitä vastaan.

Ja mitä minä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot (Hepr. 11:32–34)

Usko ”voimistuu heikkoudesta”. Se ottaa avukseen Jumalan voiman, koska oma voima ei riitä. Siksi se voi seistä lujana. Näin usko saa entistä enemmän voimaa lujana seisomiseen, sillä se saa kokea Jumalan lupausten toteutumista. Näin se uskaltaa yhä täydemmin heittäytyä hänen varaansa.

Seiskää lujina! Kiinnittäkää vyöksenne totuus, pukeutukaa vanhurskauden haarniskaan ja sitokaa jalkineiksenne alttius julistaa rauhan evankeliumia (Ef. 6:14).

Vanhurskauden haarniska

Jumalan taisteluvälikappaleiden runkona on ”vanhurskauden haarniska”. Vanhurskaushan tarkoittaa Jumalalle kelpaamista. Siihen ihminen ei mitenkään voi yltää oman kelpaavuutensa perusteella. Jumalan antamat käskytkään eivät kykene tekemään meistä vanhurskaita eli Jumalalle kelpavia, ei vaikka miten yrittäisimme ne täyttää. Juuri sen vuoksi Jumala onkin antanut meille Jeesuksessa paremman keinon saada omaksemme hänen edessään kelpaava vanhurskaus. Sen saa omakseen uskomalla Jeesukseen. Hän tuli tuomaan meille Jumalalle kelpaavuuden. Sen hän toteutti kuolemalla ristillä meidän puolestamme. Näin hän otti pois syyllisyytemme ja syntiemme rangaistuksen. Velkamme on kuitattu. Sen tilalle on tullut Jeesuksen oma vanhurskaus, se Jumalle kelpaavuus, joka Jeesuksella on Jumalan Poikana ja synnittömänä ihmisenä.

Sen saa omakseen uskolla. Yksinkertaisesti, kun uskoo todeksi Jeesuksen ja hänessä olevan sovitustyön minun hyväkseni, silloin Jumala lukee ihmisen vanhurskaaksi. Paavali kirjoittaa tästä Roomalaiskirjeessä näin:

Nyt Jumala on kuitenkin laista riippumatta tuonut ilmi vanhurskautensa, josta laki ja profeetat todistavat. Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen,

ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi (Room. 3:21–25).

Koska tällainen vanhurskaus ei ole sinun omaasi, itse aikaansaamaasi, vaan Kristuksen sinulle antamaa, sen vuoksi se ei hajoa, vaikka sinä itse et olekaan kovin kummoinen pyhä. Sen takia Jumalan vanhurskaus on hänen sota-asunsa perusta. Kun siihen pukeutuu, perkele ei pysty syytöksillään tunkeutumaan sen lävitse.

Totuuden vyö

Vanhurskauden haarniska kiinnitetään totuuden vyöllä. Eikö tämä tarkoita sitä, että krisitty myöntää totuuden myös itsestään. Usko kasvattaa itsetuntemukseen. Se vähentää omahyväistä pätemistä.

Totuuden vyö tarkoittaa tietysti myös kaikkea muutakin totuudellisuutta. Jos elämä perustuu valheelle, ei jumalasuhte voi toimia. Jumalan edessä on oltava ns. ”valossa”. Tästä kirjoitetaan 1. Johanneksen kirjeessä näin:

Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, hänessä ei ole pimeyden häivää. Jos sanomme elävämme hänen yhteydessään mutta vaellamme pimeässä, me valehtelemme emmekä seuraa totuutta. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän itse on valossa, meillä on yhteys toisiimme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä (1. Joh. 1:5–7).

Alttiuden sandaalit

”ja sitokaa jalkineiksenne alttiuis julistaa rauhan evankeliumia” (Ef. 6:15)

Jotta kulku olisi sutjakkaa, tarvitaan kengät, tai ainakin sandaalit. Paavalin mukaan Jumalan sotavarustukseen kuuluvat sellaisetkin. Ne ovat ”alttiuis julistaa rauhan evankeliumia”. Eli siis halu kertoa Jeesuksesta ja hänen tuomastaan rauhasta Jumalan ja ihmisten kesken.

Tässä on tosin paikallaan varoituksen sana. Nimittäin se, että sandaalit eivät kelpaa haarniskaksi. Haarniskaksi kelpaa ainoastaan Kristuksen ilmaiseksi lahjoittama vanhurskaus. Vasta kun kristitty on kokonaan sen suojassa, vasta sitten hänelle voi olla hyötyä alttiuden sandaaleista.

Sanon tämän siksi, että joillekin innokkaille kristityille saattaa ns. ”Jeesuksesta todistamisesta” tulla hirvittävä taakka. He yrittävät kelpata Jumalalle sillä tavalla, että ovat jatkuvasti kuuliaisia ja kertovat joka tilanteessa toisille Jeesuksesta. Motiivina on se, että niin Jumala heltä vaatii, ja siksi heidän on se tehtävä kelpatakseen hänelle.

Mutta silloin Jeesuksesta todistamisesta on tullut keino päästä vanhurskauteen tai ainakin keino pysyä siinä. Mutta kuten sanottua, sandaaleista ei ole haarniskaksi. Perkele saa erittäin helposti sohittua kristityn haavoille ja jopa kuolemaan, jos hän yrittää suojautua perkeleen nuolilta ja keihäiltä sandaaleilla. Siksi me emme saa todistaa Jeesuksesta ja evankeliumista pakonomaisesti, että sen perusteella kestäisimme Jumalan edessä. Sen on perustuttava Jeesuksen antamaan ilmaiseen lahjavanhurskauteen, jonka saamiseksi ei tarvitse eikä saa tehdä mitään tekoja. Vasta kun tämä on perustus, vasta sen jälkeen meillä voi olla oikeanlainen ”alttius julistaa rauhan evankeliumia”. Eikä se kaikkien tapauksessa tarkoita sanallista julistamista. Sen tehtävän Jumala on uskonut tietyille kristityille, kuten meille papeiksi vihityille.

Uskon kilpi

Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet (Ef. 6:16).

Usko on olemukseltaan luottamista. Tästä oli jo äsken puhetta Heprealaiskirjeen tiimoilta. Katsotaan sitä vielä uudelleen.

Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy (Hepr. 11:1)

Uuden käännöksen mukaan kohta kuuluu näin:

”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.”

Tällaisena usko on myös kilpi. Perkeleen palavien nuolien tarkoituksena on saada ihminen tarkastelemaan tilannettaan hänen haluamallaan tavalla; eli siis siten, että Jumalaa ei ole tai että hän ei välitä tai ei voi auttaa. Uskon kilpi torjuu nämä nuolet, koska se ei suostu näkemään todellisuutta mitenkään muuten kuin Jumalan lupauksista käsin. Ja Hän on luvannut: ”Minä en sinua hylkää enkä sinua jätä. Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun saakka.” Tähän uskon kilpi sanoo aina: Aamen, se on varmasti totta. Niin siihen on kirjoitettu. Siksi sen suojassa oleva sanoo: ”Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu.” Näin hän sanoo, vaikka ilma olisi sakeana perkeleen sinkoamia palavia nuolia. Hän on kilpensä suojassa ja lukee siitä Jumalan lupaukset ja kilpeen piirretyn vastauksen: Aamen, tämä on varmasti totta.

Pelastuksen kypärä

Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana (Ef. 6:17).

Pelastuksen kypärä tarkoittaa käsittääkseni sitä, että myös kristityn järki ja ajattelu on suojattu. Se tapahtuu sen kautta, että meillä on toivo lopullisesta pelastuksesta taivaassa. Se antaa elämälle iäisyysperspektiivin. Kaikki ei ole tässä, vaan se olennainen on tulevaisuudessa, kun Jumalan valtakunta lopulta koittaa nähtävällä tavalla.

Hengen miekka

Jumalan taisteluväriin kuuluu pääasiassa suojavaivasteita, siis puolustautumiseen tarvittavia välineitä. Mutta on siinä yksi hyökkäysasekin, nimittäin Jumalan sana.

Se tarkoittaa Raamatua. Kun osaa Raamatusta oikeita kohtia ulkoa, ne voi laittaa perkeleen hyökkäyksiä vastaan, lohduksi itselleen ja perkeleelle haitaksi ja karkotukseksi.

Näinhän Herramme teki itsekin joutuessaan perkeleen kiusaamaksi. Siitä kerrotaan evankeliumeissa:

Kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, hänen vihdoin tuli nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luokseen ja sanoi hänelle: "Jos kerran olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Mutta Jeesus vastasi: "On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'" - - - Vielä Paholainen vei Jeesuksen hyvin korkealle vuorelle, näytti hänelle maailman kaikki valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi: "Kaiken tämän minä annan sinulle, jos polvistut eteeni ja kumarrat minua." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: 'Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.'" Silloin Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan, ja hänen luokseen tuli enkeleitä, jotka palvelivat häntä (Matt. 4:2–11).

Jeesus käytti tuossa pääasiassa Jumalan lakia perkelettä vastaan. Minun käsitykseni mukaan se onnistui siksi, että Jumalan Poikana hän kykeni täyttämään Jumalan lain. Me emme siihen kykene, ainakaan täysin. Siksi meidän miekkanamme on oltava myös ja ennen kaikkea sellaisia Raamatun paikkoja, jotka sisältävät evankeliumia, Jumalan armolupauksia. Ne eivät riipu meidän kyvystämme täyttää Jumalan käskyt. Siksi ne ovat tehokkaita perkelettä vastaan silloinkin, kun olemme langenneet syntiin.

Varustautuminen on rukoilemista

Tehkää tämä kaikki rukoillen ja anoen. Rukoilkaa joka hetki Hengen antamin voimin. Pysykää valveilla ja rukoilkaa hellittämättä kaikkien pyhien puolesta (Ef. 6:18).

Jumalan sootavarustukseen pukeutuminen on siis vertauskuva rukouksesta. Siinä pyydämme Jumalalta voimaa ja suojaa päivän tehtäviä ja vaikeuksia varten.

Minun kokemukseni mukaan nimenomaan aamurukous on aivan olennainen. Päiväni ei lähde kunnolla käyntiin, ellen ennen aamiaista rukoile. Siinä pyydän usein Jeesusta pukemaan minut näihin varustuksiin: vanhurskauteen, totuuteen, rakkauteen, uskoon ja toivoon lopullisesta pelastuksesta taivaassa; sekä myös sitä, että saisin päivän aikana toteuttaa hänen ennalta valmistamiaan tekoja evankeliumin palveluksessa. Sehän on minun työtäni pappina. Käytän aamurukouksessa usein juuri näitä Efesolaiskirjeen vertauskuvia, haarniskaa, vyötä, kilpeä, miekkaa, kypärää ja sandaaleja.